

Kuo man svarbūs prisiminimai?

Man prisiminimai, kuriuos esu sukūrusi – tiek viena, tiek su kitais žmonėmis – yra be galo svarbūs. Kodėl? Nes prisiminti yra taip magiška. Nes gera tiesiog turėti kažką prie ko gali sugrįžt bei kuo gali pasidalinti su kitais. Nes prisiminimuose slypi emocijos ir patirtys, kurias gali vėl išgyventi. Nes kartais juose saugojame kažką, ko jau netekome. Aišku, ne visus savo gyvenimo patirtis prisiminti malonu. Būna ir tokių įvykių gyvenime, kurių prisiminti paprasčiausiai nesinori. Dažniausiai dėl to, jog jie buvo skaudūs ar traumuojantys, bet juk ir tokie prisiminimai svarbūs. Juk ir jie mūsų gyvenimo dalis ir kažką iš jų išsinešėme. Juk ir dėl jų dabar esame, kokie esame.

Mano užrašinėje, paskutiniame puslapyje, tūno man labai patinkanti japonų rašytojo Haruki Murakami mintis: „*Atmintis šildo žmogų iš vidaus. Ir tuo pat metu plėšo jį į gabalus.*“ Taigi, visi prisiminimai, nepaisant kokie jie bebūtų, man yra be galo svarbūs, nes dėl visų tų įvykių esu tokia, kokia esu. O gal dar ir todėl, kad laikas eina taip greitai, kad net mintis apie užmarštį gąsdina, o mes branginame tai, ką bijome prarasti.

Emilija

Šiandien per lietuvių kalbos pamoką kalbėjome apie savo prisiminimus bei nuotraukas. Keletas klasės draugų neturėjo nuotraukų, nelabai domėjosi. Man pačiai labai sunku tai suprasti, kaip kiti gali neturėti savo vaikystės nuotraukų. Kadangi mano tėtis yra fotografas, aš visą gyvenimą turėjau savo nuotraukų. Kiekvienas net ir smulkiausias įvykis būdavo užfiksuotas. Labai vertinu nuotraukas, tai yra dalykai, kurie man parodo apie mano gyvenimo įvykius, kurių neprisimenu. Nuotraukose yra didžioji dalis mano prisiminimų. Na, o kodėl gi man tokie svarbūs prisiminimai? Be prisiminimų nebūčiau tokia kokia esu dabar. Nežinodama savo praeities, negaliu gyventi dabartyje ir ateityje. Labai branginu savo praeitį, Lietuvos praeitį, kas ir yra prisiminimai. Gal ir nebegaliu ten grįžti ir išgyventi visko pati, Bet su žmonių, kurie kovojo už Lietuvos laisvę, bei savo šeimos apie mane prisiminimais galiu įsivaizduoti, kaip viskas vyko.

Prisiminimai man yra labai svarbūs. Gal kai kuriems žmonėms jie atrodo nelabai svarbūs, bet, tikėkimės, jie savo praeities nepamirš. Man šita lietuvių kalbos pamoka labai patiko, sužinojau apie klasiokų prisiminimus.

Aistė

Man prisiminimai svarbūs todėl, kad be jų nežinočiau žmonių. Nežinočiau savo šeimos narių, draugų, bendraklasių, be prisiminimų man jie nelabai skirtųsi nuo įprastų žmonių. Mano prisiminimai apie juos padaro juos artimus man, nes tai yra laikas, praleistas kartu, įspūdžiai ir išgyvenimai. Be prisiminimų neturėtume nei istorijos, žinių apie praeitį, nebūtų pasitikėjimo kitais. Prisiminimai, istorija padeda mokytis ir žinoti, kaip reikia reaguoti į įvairias situacijas ir kaip nereikia elgtis įvairių išgyvenimų metu. Kaip sakoma, istorija kartojasi ir iš jos galima pasimokyti ir bandyti sustabdyti ateityje kilsiančias problemas.

Nuotraukų albumą pavartęs prisiminiau tai, kas buvo įvykę, ir pažvelgiau į praeitį. Prisiminiau savo pirmąsias šventes, ypatingas dienas su šeima, ir daug daugiau, ko net nebūčiau prisiminęs, bet džiaugiuosi, kad prisiminiau. Kadangi esu jauniausias šeimoje, įdomu pamatyti, kaip atrodė broliai maži, kaip jie augo, jų prisiminimus, taip pažvelgiau į laikotarpį net prieš mano gimimą. Vartydamas albumą sužinojau apie save.

Prisiminimai yra svarbi mūsų gyvenimo dalis, dėl jų jaučiamės artimi, iš jų mokomės ir dėl jų bandome tapti geresni kitiems.

Mykolas

Galiu didžiulis turėdama tokią giminę, apie kurią nereikia visko klausinėti tėvų, galiu atsiversti mūsų bibliotekoje kelias gulinčias knygas ir viską perskaičiusi sužinoti. Norėčiau papasakoti, kaip mano artimiausi žmonės buvo susieti su Sausio 13d. Remdamasi knygos informacija sužinojau, kad mano prosenelė savo sūnui liepė skubėti prie Televizijos bokšto, nes ten ėsa per mažai žmonių. Ir sūnus iki galo buvo su bokšto gynėjais, o anūkas Tomas (tai yra mano tėtis) priekabiajai tikrino į Parlamentą einančiųjų dokumentus. Tada ir vėliau mano giminės žmonės, ypač atkūrus Nepriklausomybę, domėjosi politika, nepraleisdavo nė vienos per radiją ar televiziją transliuojamos gimtosios kalbos laidos. Nors aš ir nedalyvavau Sausio 13-oje, nes dar net nebuvau gimusi, bet drąsiai galiu sakyti, kad širdyje yra tas didingas jausmas dėl to, kad mes laimėjome, ir, aišku, už savo šeimos tokią didelę meilę Lietuvai.

Šią dieną labai gerbiu ir didžiuojusi savo šalimi, kurioje aš gimiau, gyvenu ir augu – myliu LIETUVĄ.

Upė

Prisiminimus laikau vienus svarbiausių ir ypatingiausių akimirų, įvykusių mano gyvenime. Šiais laikais, kai taip patobulėjo technologijos, vaizdo įrašai ir nuotraukos yra praeities dokumentai ir buvusių įvykių liudininkai, kurie primena ir skatina neužmiršti savo brangiausių gyvenimo akimirų. Viena iš tų akimirų, kuri pirmoji aplankė mano mintis, yra mūsų, Kisielių, giminės susitikimas. Pirmojo savo giminių susitikimo, kuriame dalyvavau buvau vos kelerių metų. Tačiau pasižiūrėjus į archyvų blankus prisiminimai sugrįžta. Pamačiau savo senelius jaunos, dėdžių ir tetų jaunas šeimas, kurios dar nebuvo susilaukę vaikų. Nuotraukose mačiau džiaugsmą ir visų giminaičių jaunos šeimų besišypsančius veidus. Dabar pažvelgusi į prieš metus vykusio mūsų giminių susitikimą suprantu, mano giminės medžio šakos pražydo tarsi iš naujo. Didelės, daugiavaikės šeimos, daug naujų gimusių, nematytų vaikų veidų, mano paaugę ir žengiantys į paauglystės gyvenimo etapą pusbroliai ir pusseserės. Didžiausia laimė ir sėkmė – nėra jokio nukritusio giminės medžio lapo ir tai yra mūsų brangiausias ir sveikas devyniasdešimt dvejų metų prosenelis ir visi seneliai ir močiutės, matantys augančius anūkus ir proanūkius.

Laikas su savo neiškeičiamais brangiausiais žmonėmis – tai ir yra didžiausias mano prisiminimas.

Viltė

Manau, kad prisiminimai labai svarbūs, nes jie pasakoja mums apie praeitį. Nežinodami praeities esame ne tik labiau pažeidžiami, bet ir neįdomūs. Nežinoti savo praeities ir neturėti jokių prisiminimų apie ją turėtų būti labai liūdna ir niūru, nes gyventi be atminties beprasmiška. Kam patirti įspūdžius, jei paskui jų nebepaminsi? Apie ką kalbėti su seniai matytais giminaičiais, jei ne apie praeitį ir tai, ką iš jos žinome? Kartais praeitis žiauri ir liūdna, tačiau ji atneša mums savitumą, primena mūsų šaknis ir autentiškumą. Praeitis mus vienija, tik tai turėdami mes esame viena šalis, viena šeima. Prarasti atminties laisvę būtų labai didelė netektis.

Taigi, manau, jog prisiminimai, kad ir kokie jie bebūtų, yra labai svarbi mūsų, kaip žmonių, dalis, jie primena mums, kas esame ir iš ko kilome, to nekeisčiau į nieką.

Kamilė

Prisiminimai – vienas gražiausių dalykų, kokių gali turėti žmogus. Asmeniškai man prisiminimai yra labai svarbūs, nes tai didelė mano gyvenimo dalis. Ne visi prisiminimai būna tokie, nuo kurių pakyla noras eiti tik į priekį ir nesizvalgyti atgal, tačiau kartais jie būna nuviliantys bei nešantys skaudžių gyvenimo pamoką. Teigiami prisiminimai suteikia mums daug džiaugsmo ir pasitikėjimo savimi.

Vienas iš mano prisiminimų yra labai emociškai svarbus man, tai buvo mano pirmosios futbolo varžybos, kurios padarė perversmą mano gyvenime. Jos pakeitė stereotipus, kad futbolą žaisti gali tik

vyrai. Šis prisiminimas mane motyvuoja siekti savo tikslų, todėl jis man suteikia pasitikėjimo savimi ir kad viskas yra įmanoma, svarbiausia yra noras ir darbas.

Taigi, mano manymu, prisiminimai yra visiems svarbūs, nes jie sukelia nepamirštamai šiltų jausmų.

Gytė

Nuotraukų albumą pavarčius...

Nuotrauka – tai praeities dokumentas, buvusių įvykių liudininkas. Nuotraukos yra vienintelis kelias mums, jaunajai kartai, pažinti ir suprasti mūsų tėvų ir senelių gyvenimą. Nuotraukose mes matome šiuos įvykius kitomis akimis, nes pasakojimo dažnai nepakanka. Vis norisi pamatyti, kaip ten buvo iš tikrųjų. Nuotrauka niekada neleis pamiršti įamžintų įvykių, jausmų ir to laiko. Tai langas į praeitį, per kurį galime pamatyti mažą to laikotarpio lopinėlį.

Mano nuomone, fotografuoti reikia kuo daugiau. Niekada negali žinoti, kada to prireiks. Kada šis, atrodo, paprastas įvykis turės didžiulę reikšmę. Kada mūsų anūkai norės pamatyti mūsų gyvenimą, kaip mes norime matyti savo senelių. Svarbu nepamiršti ir nepalikti įvykių praeityje. Be šių įvykių mes nebūtumėm ten, kur esam dabar.

Saulė

Pavartęs nuotraukų albumą, aptikau labai daug nuotraukų, kuriose aš išsitėpęs uogiene. Tikriausiai labai mėgau uogienes. Ypač braškių... Na, nepasakyčiau, kad dabar kas nors pasikeitė tarp mano ir uogienės santykių...

Taip pat radau kelias nuotraukas, kuriose aš džiaugiuosi kalėdinėmis dovanomis. Dar kelias minutes pavartęs savo brangųjį albumą radau truputį pirmos klasės nuotraukų. Nemažai turiu ir darželio spektaklių nuotraukų...

Bet vis dėlto man labiausiai patinka ta nuotrauka, kurioje būdamas dar visai mažytis su didele laime visas išsitėpęs valgau močiutės gamintą braškių uogienę. Dar iki šiol jaučiu tą saldų skonį...

Kaip galima suprasti iš mano pasakojimo, aš tikrai branginu savo vaikystės nuotraukas. Jos man, mano tėvams ir seneliams tikrai daug ką reiškia.

Tomas

Šiandien, per lietuvių pamoką, prisiminėme vaikystę – kalbėjome apie nuotraukas, prisiminimus. Tikrai daug žmonių pasidalino savo kelionių patirtimis ir nuotykiams. Šiandien papasakojau, kaip aš kalbėjau su karvėmis fermoje, tai atrodė visai man nieko nereiškiantis prisiminimas, bet iškart supratau, kad jis man kažką reiškia, nes ant savo veido užtikau šypseną. Mano prisiminimai yra labai svarbūs, nes per juos aš galiu patirti tuos pačius jausmus antrą kartą. Mano prisiminimuose yra visko – džiaugsmo, liūdesio, ašarų pakalnių, pykčio. Labai patiko klausytis Faustos kelionių nuotykių, kiek laimės Gabrielei suteikė laikyti jos neseniai gimusią mažąją sesutę ir visų kitų, kurie pasidalino tikrai labai įdomiais prisiminimais. Labai patiko ši pamoka, leido prisiminti ir suprasti daug daugiau, pasiklausyti kitų.

Be nuotraukų nebūčiau atsiminusi bent pusės savo prisiminimų. Supratau, kad tuos prisiminimus, apie kuriuos galvojau, kad tai yra nieko įdomaus, tik prisiminimas mano gyvenime, bet iš tikro tai yra daug daugiau, nei aš maniau.

Rugilė

Pravertęs pro savo albumą pamačiau, kaip aš pasikeičiau. Atrodo, lyg žiūrėčiau į visiškai kitą žmogų. Prisiminiau senus laikus, gerus prisiminimus, svarbius prisiminimus bei kitų žmonių pokyčius. Albumai man yra labai svarbūs, nes jie laiko mano prisiminimus. Prisiminimai liudija mano vaikystę.

Mano atmintis nėra gera, kaip ir visų žmonių. Jeigu nebūtų nuotraukų, nežinočiau, kad ten buvau, tai dariau, taip atrodžiau. Nuotraukų albumą pravertęs pamačiau, kiek vietų aplankiau, kai dar buvau labai mažas. Pamačiau, kaip manimi rūpinasi tėvai, broliai ir sesė. Dauguma skaitmeninių nuotraukų dingo, nes seniau technologijos nebuvo pačios geriausios. Labai džiaugiuosi, kad turiu savo albumą kurį, galiu pavartyti.

Nuotrauka tai labai svarbus dalykas, kuris liudija buvusius įvykius, ir parodo tai, ko neprisimeni.

Mantvydas

Nuotrauka tai praeities dokumentas, kuris yra buvusių įvykių liudininkas. Tai lyg verstum puslapius ir žiūrėdamas į nuotraukas prisimintum viską, kas tavo gyvenime įvyko. Ir kai aš vartau savo albumą, man labiausiai patinka nuotrauka, kurioje aš pirmą kartą susitinku su broliu, ir nuotrauka, kurioje įamžintos mano ir mano brolio krikštynos. Man tai įsimintiniausias įvykis, nes tada susitinku pirmą kartą su savo broliu, bet aš pati nieko neatsimenu. Krikštynų nuotrauka buvo daryta maždaug prieš dešimt metų. Joje man ketveri, o mano broliui tikriausiai kokie dešimt mėnesių. Krikštynų nuotraukoje esu aš, mano brolis, mano mama, mano krikšto tėvai Rasa ir Algirdas ir mano brolio krikšto tėvai, deja, jų vardų nepamenu.

Tą dieną, kai mane pakrikštijo, pamenu, man padovanojo skrynelę, kurioje buvo daug balionų, buvau išsišiepusi iki ausų, kai juos gavau, ir atrodė, jog man maždaug kelias dienas niekas nuotaikos nesugadins.

Nuo tų krikštynų prabėgo dešimt metų. Labiausiai mes pasikeitėm išvaizda. Dabar krikštynų diena yra man tik seniai likęs prisiminimas, kuris man ypač svarbus, kaip ir laisvės gynėjams, kurie prieš trisdešimt metų atliko pareigą tėvynei.

Rasa

Užvertus nuotraukų albumą sukyla daug prisiminimų. Ir gražių, ir gėdingų, ir blogų. Pavyzdžiui, kaip visi su giminėmis susėdę prie Kūčių stalo linksmai leidžiame laiką, arba nuotraukos iš kūdikystės, kuriose esi plikas kaip tilvikas. Taip pat ir nuotraukos, kuriose esi piktas, be nuotaikos. Nuotraukose yra užfiksuoti įvairūs, kiekvienam savaip svarbūs įvykiai, pavyzdžiui, man Krikštynos bei pirmasis gimtadienis. Tai buvo prieš daug daug laiko, be abejo, aš nieko neatsimenu, bet nuotraukose galiu bent jau pamatyti iš šono, kaip viskas vyko, kaip atrodžiau kūdikystėje. Taigi, sausio penkioliką dieną įvyko giminių suvažiavimas. Visi susitikome prie bažnyčios, kurioje buvau pakrikštytas. Tai nebuvo maloni procedūra sprendžiant iš nuotraukos. Tačiau po krikštynų užkilome į Televizijos bokštą, kuriame, nuraminę alkį, keliavome namo. Namuose šventėme mano pirmąjį gimtadienį. Nuotraukoje buvau visas išsimurzinęs nuo torto.

Reikėtų išsaugoti savo nuotraukas, nes jos yra svarbios mūsų gyvenime, jose užfiksuojami įvairūs mūsų gyvenimo įvykiai. Visada juk smagu prisėsti ir pavartyti nuotraukų albumą.

Erikas

Nuotrauka yra langas į praeitį, atsiminimus. Man visada yra smagu nuotraukose matyti tėvus, kai jie dar net nenutuokė, kad vaikų turės. Atsiminimai atskleidžia žmones, parodo jų vertybes, įsitikinimus. Nuotraukos yra labai svarbu man ir mano šeimai. Mes visi domimės istorija, skaitome apie tai knygas, paveldime daug dienoraščių. Mirus mano prosenelei liko begalė nuotraukų, kurias analizavome gal metus laiko! Aš prosenelės jaunos niekada nemačiau, tai koks buvo šokas sužinojus, kad vis dėlto ji buvo jauna, pašėlus, lengvabūdė! Svarbi nuotrauka man yra, kurioje mano prosenelė, senelė ir mama su dėde švenčia pirmąjį mano mamos gimtadienį laisvoje Lietuvoje. Nuotrauka išlaiko šį prisiminimą.

Nuotrauka primena ne tik tą vaizdą, ji atveria prisiminimus, o jie brangesni už bet ką.

Rugilė

Pavartęs šeimos nuotraukų albumus ir peržiūrėjęs dalį skaitmeninių nuotraukų supratau, kad tai yra labai svarbi gyvenimo dalis. Be nuotraukų nebūčiau net atsiminęs dalies vietų, kurias aplankiau, įspūdžių, kuriuos patyriau. Per pamoką išgirdau, jog nuotraukos yra svarbios ne tik man, bet ir mano klasiokams ar draugams. Be nuotraukų dalis įvykių būtų išnykę ir niekada neprisimenami. Pažiūrėjęs savo nuotraukas pamačiau, kad jų yra daugiau, negu įsivaizdavau, nemanau, kad galėčiau jas visas suskaičiuoti. Jų yra labai įvairios, iš skirtingų vietų skirtingu metu su skirtingais asmenimis, aš nerasčiau dviejų tokių pačių nuotraukų.

Kaip ir nuotrauka su mano broliu pirmąją dieną mokykloje. Niekur nerasčiau panašios nuotraukos, nuo to laiko aš pasikeičiau. Aš užaugau, jis nėra už mane beveik dukart kartus aukštesnis, o praleidęs tiek laiko mokykloje, išmokau labai daug.

Nuotraukos rūpi visiems, jos padeda žmogui prisiminti svarbiausias ir reikšmingiausias gyvenimo akimirkas, kurias galima lengvai užmiršti.

Tomas

Šiai pamokai lietuvių kalbos mokytoja skyrė užduotį paieškoti savo nuotraukų. Tai sužadino prisiminimus, nes pasirodo, tikrai ne viską prisimenu. Vakare papasakojau mamai apie užduotį, o ji iš komodos ištraukusi nuotraukų albumus labai man pagelbėjo. Čia įamžinta dalis mano gyvenimo, mano nuotraukos su tėvais, draugais, giminėmis. Deja, ne visi prisiminimai yra išlikę mano galvoje, tik albume rastose nuotraukose galiu pamatyti, kaip vyko mano krikštynos, kaip mane mažą vystė, maudė ir migdė.

Pasirodo, turiu atskirą darželio nuotraukų albumą. Ak, kaip pasiilgau savo daželio draugų, prisimenu, mama gimtadienio proga pakvietė į darželį klouną, kuris išpaisė mums veidus ir parodė daug magijos triukų, o iš draugės Vasarės gavau mėgstamiausią žaislą...

Tų nuotraukų tiek daug, kaip ir prisiminimų. Čia ir visos Rugsėjo 1-osios, smagios akimirkos atostogaujant su seneliais, kelionės po Turkiją, Italiją, Prancūziją... O dar kiek aplankyto, gražių Lietuvos vietų...

Yra albumas, kuriame nuotraukoms daugiau nei penkiasdešimt metų, yra nuotraukos darytos dabar, yra nuotraukų, kurias saugome įvairiose laikmenose, bet svarbiausia yra prisiminimai mūsų mintyse ir širdyse...

Ema

Atsivertęs savo šeimos nuotraukų albumą, daug rasti nesitikėjau. Tačiau aš atradau daug seniai pamirštų momentų iš savo gyvenimo akimirkų. Pavyzdžiui, radau vieną nuotrauką, kurioje esu dar net nesulaukęs metų, guliu savo mamos rankose ligoninės lovoje. Tai buvo vienas ir jeigu ne pats svarbiausias mano gyvenimo momentas, bet tikrai tėvų gyvenime sustabdytas epizodas ir išsaugotas visam laikui albume. Dar pavartęs puslapius radau nuotrauką, kurioje esu aš, vos tik man suėjo vieneri – aš einu pirmuosius žingsnius į priekį.

Užvertęs nuotraukų albumą, geriau supratau, kuo svarbūs prisiminimai, ir žiūrėdamas į save, kai dar buvau kūdikis, sunkiai patikiu, jog taip užaugau ir pasikeičiau ir kad po kelerių metų, žiūrėdamas į šią nuotrauką, greičiausiai tą patį galvosiu.

Aleksandras

Nuotraukos. Kartais nepavyksta užfiksuoti svarbaus momento, bet, manau, visa, ką bandome įamžinti, lieka mūsų galvose – atsiminimuose. Daug nuotraukų neturiu, bet vartydama nuotraukų albumą ar tiesiog žiūrėdama į senas nuotraukas telefone atkasu net giliausius prisiminimus, kaip jaučiausi tuo momentu ar tą dieną, koks buvo oras, su kuo buvau...

Nuotraukos tai ne tik dekoracija ar daiktas – tai kaip prisiminimų saugojimo dėžė, kurią atvėręs pradedi kapstyti ir ieškoti to tikslaus momento ar jausmų, kuriuos patyrei. Kai aš pasižiūriu į nuotrauką,

jaučiuosi, lyg būčiau ten, lyg matyčiau mamos šypseną ir jausčiau tapšnojančią lietų Rugsėjo pirmąją dieną, lyg laikyčiau man taip sunkiai atrodančią sesę ir jos bandyčiau nepažadinti, lyg vėl sėdėčiau prie gyvos močiutės, jausčiau jos meilę, skausmą ir šilumą... lyg dar kartą pajausčiau...

Manau, nuotraukos mums tiesiog padeda prisiminti, pajusti, pamatyti dar vieną kartą.

Gabrielė

Vieną vakarą, kai už lango pūtė šaltas vėjas ir snigo, aš tvarkiausi savo kambarį. Pradėjau nuo lentynos, kurioj buvo daug įdomių knygų. Ėmiausi darbo, išėmiau visas knygas ir ruošiausi jas dėti į savo vietas, bet pamačiau nuotraukų albumą. Pasiėmiau jį į rankas ir pradėjau vartyti. Albume buvo labai įdomių ir sukeliančių šiltus prisiminimus nuotraukų. Žiūrėdamas jas, aš pamačiau kameros užfiksuotus linksmus nutikimus ir įvykius, savo pirmuosius žingsnius, gimtadienius, įdomias iškylas į gamtą, naujas pažintis su mokytojais ir klasiokais...

Vartyti albumą buvo tikrai įdomu, aš tarsi grįžau į praeitį ir iš naujo išgyvenau pamirštus įvykius. Su šypseną veide, albumą padėjau atgal į lentyną su nusiteikimu, jog kada nors jį vėl atsiversiu.

Užvertęs albumą, supratau, kad nuotrauka – viena įamžinta gyvenimo akimirka, kuri sukelia daug jausmų ir primena apie praėjusį gyvenimo etapą.

Arnoldas

Kai buvau maža, tėvai veždavosi mane atostogų į svetimas šalis. Nors ketverių metų amžiaus aš džiaugiausi galimybe braidyti šiltoje jūroje, gailiuosi, kad neprisimenu daugelio mūsų kelionių. Atmintis – šmaikštus dalykas. Aš galėčiau smulkiai atpasakoti vaikystėje mėgto animacinio serialo siužetą, tačiau neprisimenu, kaip su šeima vaikščiojau po Romos koliziejų ar lankiau užgesusį ugnikalnį. Tėtis visada manęs klausdavo, ar pamenu tam tikras mūsų kelionių detales; dažnai atsakydavau palinksėdama galva, nors jaučiau, kad nežinau, apie ką jis kalba. Gal ir keista, bet jausdavausi dėl to kalta. Todėl ypač mėgstu vartyti nuotraukų albumus ir klausytis tėvų pasakojimų apie mano krėstas išdaigas.

Atmintis – šmaikštus dalykas, todėl velniškai džiaugiuosi, kad fotoaparato spragtelėjimu galime įamžinti svarbias akimirkas.

Aleksandra